

modets Dom, nemlig hvorvidt det er nødvendigt ved denne Lejlighed til Bedømmelse af den foreliggende Sag at træffe en Afgørelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt Arboe Rasmussen ved sine Udtalelser er kommet i afgørende Strid med Folkekirkens Lære. Det er kun paa dette ene Punkt af Landemodets Dom, at Højesteret har slaaet ned, og her siger nu Højesteret disse Ord, at den finder det ikke nødvendigt at træffe en Afgørelse af dette Spørgsmaal, idet nærværende Sag „alene“ drejer sig om, hvorvidt tiltalte er strafskyldig. Dette lille Ord „alene“ er det, der omstyrter hele den quasi-logiske Bygning, som de ministerielle Partier søger at opføre. Tydeligere kan det altsaa ikke siges, at det, som Højesteret afgør, er alene, hvorvidt tiltalte er strafskyldig. Den indskrænker sig til dette og gør det saa skarpt, som Sproget overhovedet tillader det. Det er det eneste Spørgsmaal, som Højesteret afgør ved selve Dommen, og det afgør den ud fra det Synspunkt, hvorvidt vedkommende har været i god Tro eller ikke. Og det er klart, at hvis man mener, at vedkommende har været i god Tro, bør han frikendes. Det er da ogsaa betegnede i saa Henseende, at Højesteret netop bruger Udtrykket: Da han efter det foreliggende maa antages at „have været“ i god Tro, hvori implicite ligger, at nu kan han ikke fornuftigvis siges at være i god Tro, hvis han vil vedblive at foredrage denne Lære.

Som Følge deraf maa jeg altsaa vedblivende hævde, at min Opfattelse af Højesterets Dom er den, der stemmer med Ordene, og at det er yderst betegnende, at hver Gang man fra modsat Side skal paaberaabe sig Højesteretsdommen i sin Favør, vover man aldrig at citere den ordret, men saa siger man i ubestemt Almindelighed: Højesteretsdommen har afgjort dette, har afgjort hint o. s. v. Aldrig vover man at citere selve Ordene, at det, som Højesteret har truffet en Afgørelse af, er alene det, hvorvidt vedkommende er strafskyldig.

Jeg har da til sidst blot den ene Bemærkning endnu at gøre, at det undrer mig, at man er saa bange for, at Vaalse Menighed atter skal stilles overfor dette Spørgsmaal og atter skal træffe sin Afgørelse. Hvis det er saa sikkert, at Vaalse Menighed ogsaa efter, hvad der er forefaldet, vil have Arboe Rasmussen, altsaa stilles paa en særlig Maade, hvorfor saa ikke lade det komme an paa en Prøve? Det er en besynderlig Ængstelse, man

nærer overfor, hvad Resultat en ny Afstemning i Vaalse Sogn skulde føre til.

Kirkeministeren (Povlsen): Jeg maa beklage, at der ikke er opnaaet Enighed i Udvalget, idet to Mindretal har stillet Forslaget om en helt ny Affattelse af Lovforslaget. Men idet jeg beklager, at der ikke er opnaaet Enighed, maa jeg dog paa den anden Side anerkende, at begge de to nævnte Mindretal ved deres Ændringsforslag viser deres Villighed til at medvirke til at overvinde Vanskelighederne ved Arboe Rasmussens Indsættelse som Præst i Vaalse, og jeg kan ikke se andet, end at deri ligger en Erkendelse af, at Arboe Rasmussen har Ret til at være Præst i vor evangelisk-lutherske Folkekirke, efter at han er frifundet ved Højesterets Dom. Jeg forstaaer ikke rigtigt, at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) vil medvirke til, at han bliver indsat som Sognepræst i Vaalse, hvis det ærede Medlem absolut mener, at han ikke har Ret til at staa som Præst i den danske Folkekirke.

Jeg kan naturligvis kun glæde mig over, at man har erklæret sig villig til at medvirke til Pæstor Arboe Rasmussens Ansættelse; men naar jeg ser hen til den Maade, hvorpaa de to Mindretal tilbyder at medvirke til at fjerne Vanskelighederne, maa jeg desværre tilstaa, at jeg ikke kan yde Mindretallene den samme Anerkendelse. Jeg ser ikke rettere, end at Mindretallene i Virkeligheden ved den Maade, hvorpaa de vil medvirke til at fjerne Vanskelighederne, stiller hele denne Sag paa Hovedet. De to Mindretal foreslaar, at Sognemenigheden i Vaalse i Lolland-Falsters Stift kan undrages fra Tilsyn af Stiftets Biskop, for saa vidt Prædikeembedet, Sakramenternes Forvaltning og Sjælesorgen i det hele angaar, naar et Menighedsmøde i Sognet udtaler Ønske derom. Men det er ikke det, Vaalse Sognemenighed ønsker, og dersom man vilde forelægge den et saadant Ønske, vilde den med god Ret kunne sige, at den har ikke ønsket denne Særstilling. Nej, det, Vaalse Sognemenighed ønsker, er at faa en bestemt Mand til Præst, og det Ønske har den udtalt meget afgjort. Den udtalte det i 1905, som den ærede Ordfører (Johs. Fog-Petersen) sagde, og den udtalte det i 1913, da den endog bad om at faa fremsendt hans Ansøgning, som ikke var fremsendt straks, og den har nu ventet i 3 Aar, medens der har været en konstitueret Præst dernede, saa man skulde synes, at den har